

Kőhal

-- kísérleti oratórium csendes olvasásra --

Szereplők:

Nő, Angyal, Férfi, Angyal

(a szereplők átjárják a stációkat, a szövegegységeket valamelyikük mondja, egy-egy stáció szövegét többen is kipróbálják, a szöveg az ismétlések helyét nyitottan hagyja)

NŐ/ANGYAL/FÉRFI/ANGYAL:

1.

A hétnek első napján pedig az jó reggel, a mikor még sötétes vala, emberkő esett az ajtó elé. Nem tudván továbbmenni, kövülni kezdé az agy, a szív. Csak a torok hangja vala még. Kiáltó, maga elé mormoló kő vala, melyet nem hallott meg senki. Soba.

2.

Megmozdula ekkor senki és semmi. Akiket szeret vala, nem hallanak, mély álomba merülvén lélegeznek a földrész egészen más oldalán. Teste nehezülni, érzéketlenülni kezd, a lélek távozóban, és nem tudja, hová. Nem fáj semmi. Tehetetlen a kő.

3.

Felkelvén ágyából, kiméne szobájából, elsétála ajtaja előtt délben testvére, és hallván a kő mormolását, lemené reggelizni a konyhába. A kő dalola még tovább, ő értette csak, hogy mit.

4.

Rá egy órára furának találá testvére, hogy miért maradozik el oly soká. Bár mormolását nem érté, hallá, mintha haranghangozás vala. Felmené ajtaja elé, megpöccinteni próbálá, de kinyitni sem sikerüle. Gondolá, öltözködik vala szép ünnepi leplekbe, és mindazáltal nem megy be vala.

5.

Egy idő múlva dübörögni kezdé a szív, sejteni, megint ajtóhoz megy vala, és felfogá, hogy az emberkővet el kell görgetnie. Segítségért szóla, és megérkezvén a mentő angyalok, együtt futnak vala fel a lépcsőn mindahárman, de a testvér előbb juta az ajtó benyomásához.

6.

Sodorva, lökdösve koponyakövének, bal oldalának bőrét a szőnyeg és ajtó alsó rése között, megjöve azután egyik mentő angyal másodiknak nyomban utána, és beméne: és látá:, hogy a lepedő nedves, hogy a kő még test, és ficáncolódik, mint partra kivetett hal.

7.

És ruhái, a mely tegnap az ő testén vala, nem együtt van a lepedőekkel, hanem külön összegöngyölítve egy helyen.

8.

Akkor aztán beméne a testvér felesége is, és látá, és ő is felismeré vala.

9.

Hogy bordágyon le kell vinni a lépcsőn, el a fehér házba, és fel kell támadnia majd újból az halálból.

10.

Intézkede a nő, hogy szólni kell az övéinek. Jöjjenek.

11.

Virágai pedig messze állnak vala, a szívükben sírva. A míg azonban belül siránkoznak, felé indulának vala;

12.

Megérkezvén, egyik fejtől, másik lábtól oda álla vala, a hol a kőtest feküdt vala. Balra pillogatva nézett. Nem rángatódzott már. Sírni, szólni nem tudott vala. De mondani akart.

13.

És mondának azok néki: itt vagyunk, és szeretünk téged. Minden jól van. Imádkozunk.

14.

És mikor ezeket mondották, hátra fordulának, és láták ott állani a kőbordó angyalokat.

15.

Az kő pedig azt gondolván, hogy a kertészek azok, monda néki szívében, nem szavakkal szólván: Uram, mondd meg nékik, hogy akiket megbívtam magamhoz, ne jöjjenek, mert most nem tudom fogadni.

16.

Miközben monda a körülállóknak az orvos: nagyon sajnálom, súlyos, ha távozni akar, el kell engedni.

17.

De ő folyton ismétlé magában a kertészeknek: Ne illessetek még engem; mert nem mentem még fel az én Atyámhoz; hanem menj az én atyámfiához és tudasd velük: nem láttam senkit, eleddig magamnál voltam, értemlátom, hogy mit beszéltek, még akkor is, ha kő vagyok.

18.

Elmenének virágai, megkérvén sokakat, hogy imádkozzanak a szeretet nyelvén, mert most még inkább velünk és bennünk van. És mikor odamenének, hol a kő elgöngyölt, ott ála két angyal és mondá: nem vittük el, mert nem láta meg vala minket.

19.

Mikor azért estve vala, azokon a napokon, a bétnek első, második, harmadik... sokadik napján, és mikor az ajtók zárva valának, a hol egybegyűltek vala a gondok, eljöve és megállta a középén, és mondá nékik: Békeség, kitartás néktek! Hosszú és rövid az út!

20.

És ezt mondván, megnézik néki jobb kezét és oldalát, és várakozni kezdtek arra, hogy a fájdalom üvöltése mellett megjelenjen az első lehellet-bang, melyet ő tudatosan visszalélegez.

21.

(csak tátog a száj, csend)

NŐ/ANGYAL/FÉRFI/ANGYAL:

(tükör előtt, a tükör lefelé billentve)

„testem”

„testem”

„drága testem”

„kegyetlen testem”

„a láb test”

„a kar test”

„a száj test”

„a szólítás test”

„a mesélés test”

„a lélegzés test”

„az ittlét test”

„csak vele”

„mozgatni”

„gyúrni”

„a külvilágról már nem tudok semmit”

„nincs mit meséljek az embereknek”

„belőlem elfogytak a történetek”

„testcsend, agyhalál”

„ha nem tudsz mesélni, kérdezzél”

„mire jó a kérdés”

„miként jó a kérdés”

„miként történetek nélkül

Véled beszélgetni”

NŐ/ANGYAL/FÉRFI/ANGYAL:

Különösnek tűnhet mondani,
hogy a tudás helyhez kötött.
Az ember inkább azt gondolja,
hogy az adatok, és nem a tudás,
ami helyhez köthető. Agyak és agyagtáblák,
könyvek, könyvtárak, merevlemezek,
csippek... persze, de
nem minden tudást tárolok adatokban.
Tudom, hogy a $23+12$ egyenlő 35 -tel,
de kétlem, hogy ezt valahol az agyamban tárolok.
Tudom, mert tudom, hogyan kell kiszámítani,
de ennek a tudásnak nem kell szó szerint tárolva lennie,
mint az enciklopédikus tudásnak,
vagy annak a sok arcképnek és személynévnek,
kikkel kapcsolatban állok.
És én, amikor megértem, hogy ez a folyamatosan
halmozódó tudás,
amit itt egyre mulandóbb formákban
rögzítünk, amit itt egyre költségesebb
energiaformákban rögzítünk,
és miattuk képesek vagyunk majdnem mindenre,
pontosabban: mindenre,
olyan benyomást keltünk,
hogy már nem is számít,
hogy hol van a tudás,
hogy van a másik,
hogy hol van az agy és a szív:
igen, ez a nem megfogható
hirtelen megroppantja, mint diót, az
agyamat, az egész világ súlya rám szakad, és
elveszítem agy-, és agyagtábláimhoz
a kódot,
kővé dermedek, magamba beleverem
fejem, és bennem kiömlik a vér,
és sötét lesz nemcsak az adatoknál,
az adatok szállításánál,
hanem a működő tudásnál is.
Mint amikor sötétség borul a városra,
tagjaimban iránytalanul futkosnak
az idegi ige jelek, és nincs más,
mint összeütközés.
Ki vagyok ilyenkor,
és ki lehetek? Adataim, szavaim
üres beszéd az előtt,
akinek én nem hívék.

NŐ/ANGYAL/FÉRFI/ANGYAL:

(magába mélyülve mondogatja, háttal a közönségnek)

“álmos, álmos”

“lecsukódás”
“nehéz, nehéz”
“szűrődás”
“elkalandozás, elkalandozás”
“odaérés, odaérés”
“találkozás, találkozás”
“beszélgetés, beszélgetés”
“képzelődés”
“gondolkodás”
“tervezgetés”
“észlelés”
“töprengés”
“boldog”
“unatkozik”
“örül”
“csalódott”
„hopp csend”

NŐ/ANGYAL/FÉRFI/ANGYAL::

(a színen most mind jelen)

Most nem kapkodok,
mennyire nyugodtan
ülök, és várom, teszem a dolgom, és várom,
innen is –onnan is közelítem, várom,
elindulok ezen az úton, várom,
teszek egy pár lépést a másik úton is, várom,
idő nélkül, eredmény nélkül,
várom, mert eljön, megjön, mert itt VAN,
és nem gyönyörű?, hogy
nem tudni,
eljön-e, megjön-e, és hogy ki, azt végképp nem tudom,
legalább is én, akiben halad az út, halad a lépte,
közeledik az érkezése,
és ebben a megálló várakozásban:
élet a halál ura.
Attól jelenik meg, hogy nem számítással teszem,
csak a lépést a lépésért. Belekezelés egészen újba,
sejteni kezdesz valamit, és még formáját sem tudod,
feléje mozdulsz, furcsa az irány, mert olyan hív,
amiben járatlan vagyok, s csak akkor ismerem fel,
csak akkor nevezhetem meg, csak akkor mondhatom ki,
csak akkor mesélhetem fájdalom nélkül,
ha már érkezte után vagyok, úgy, hogy utólag
ismerem föl, utólag adhatom meg a nevét.

NŐ/ANGYAL/FÉRFI/ANGYAL:

Tudjátok, oly egyszerű,
azért kerültök számtalanszor válságba, mert méltók vagytok rá,
mivel tele lehetőséggel, lehető változással,
és a szigetekkel teli óceánban, ha nem haladtok tovább,
süllyedni kezdtek,
ha a következő szigetre el nem indultok, el nem indulsz,
feltör a baj, ezer arccal apró pici dolgokban,
itt-ott meglepően, majd ki nem beszélve, egyre
inkább közeledik, 'mint' nélkül az özönvíz.
Mivel szeret az élet titeket, az egy, a két, a három, a négy... szerelme,
azt akarja hogy haladjatok, hogy a szeretet, szerelem útján meg ne álljatok,
le ne álljatok, mert ki leáll az halálnak halálával,
méhének, agyának vérzésével pusztultatik.
Mikor a gyerekek majdhogynem kinőnek,
nem elég szerető szülőnek lenni,
megbocsáthatóan fáradtan ágyba esni, gyorsan, túl röviden
szerelembe majd álomba merülni, hogy másnap fogadni
lehessen a kisgyerek szerelmét, a nagyobbacska förtelmét,
és ettől elbizonytalanodunk, és ettől elbizonytalanodtatok,
hogy vége, hogy itt a nagybetűs Vége, a kiüresedés,
a nyomás úgy tetőződik, hogy kiüresít minden belsőt,
és ti már nem kelletek magatoknak ilyen minőségekben.

NŐ/ANGYAL/FÉRFI/ANGYAL:

Igen, nem kellünk már úgy, mint anya, apa, barát,
kedves, közömbös és ellenség vagy őr- és vészangyal,
elfogytunk úgy, mint csak egymást szeretők, gyűlölők
mint csak egymásra ügyelők, egymást átnézők
és ezt nem imakapunak, hanem zsákutcának látjuk,
és elbizonytalanodva ide-oda nézünk,
az addigi út lerombolását, ismételhetségét,
újrakezdését számba véve,
kicszerűlve akár magad is az ismert út biztonságáért,
még ha szegélyező fái megértek a gyümölcsök, leszedve,
elraktározva. Tavaszra nyár, őszre tél,
de ez a tél után
csak a leszedett őszt következik,
nyár leszedett fákkal,
tavasz, leszedett fákkal,
tél leszedett fákkal
nem tudtál változni.

NŐ/ANGYAL/FÉRFI/ANGYAL:

Be kellett volna menni – nem a kékszakállú-- hanem a saját

addig lezárt szobáinkba? Szóvá kellett volna tenni
kételyeket, szavakból ki kellett volna hámozni
a megteendőket, dehogy!! Hisz nincs kétely, ha a szavakat szívből
tesszük sorba, ha magunkból indítjuk azt megpihenni,
hogy ne fáradtforrón, hanem lobogó-
lassan szeressünk, hogy ne gyorsan, ne ide-oda loccsanva
meg-megáradjunk,
el kellett volna mélyülni bennünk a medernek,
mélyülni bennünk a szeretetnek, bennünk a szónak,
hogy pattanjon ki mellkasunkból
a magunk, az egymás iránt érzett szeretetünkben Ó,
és mit lássuk: Ó hajt rügyet tavaszi fákon, nyári fákon, téli fákon, őszi fákon,
bennünk lombosodik, átszövi az egész világot
és ettől érezzük erősnek, vidámnak magunk.

NŐ/ANGYAL/FÉRFI/ANGYAL::

amik eddig vezettek, elfogytak, mert el kellett, hogy fogyjanak,
akik eddig segítettek, visszalépnek, elfordulnak, magukkal,
másokkal törődnek, és ott véled találni magad
testi-lelki bajban, segítség nélkül.

NŐ/ANGYAL/FÉRFI/ANGYAL::

*(tükörbe nézve
felhúzza mindkét szemöldökét
összehúzza szemöldökét
váltakoztatva hol egyiket, hol másikat húzza fel
szájával csücsörít
fogait mutatja
orra körül húzza arcát
felfújja arcát
váltakoztatva jobb és bal arcát fújja fel
és így tovább)*

NŐ/ANGYAL/FÉRFI/ANGYAL:

Mely kettő elég előhívni a jelent?
A félelem nélkülség meg a hálaérzet.
Érintkező pontjai tartani tudják a mindent.
Míg a bajt a bajból érzékelem, csak a rohanásból,
kétely kételyt ad kézről kézre, szemről szemre,
szájról szájra, szívről szívre,
és sokféleségében érzékelve csak megrázkódtat a világ
de ha már így van, hát rázzon fel annyira,
hogy utána pár napig, hétig, hónapig ne szorongjak, ne féljek,
hogy magamba nézve,
szorongásaim hasfalból, gyomorszájból, háti lapockák

alsó sarkaiból kioldódjának: minden történetért a hálát érzem,
hogy a világom megtapasztalhatom, mert szeretem.,
mert a félelem nélküliség meg a hálaérzet –
csak e két tengely keresztezi egymást bármi történőben.

NŐ/ANGYAL/FÉRFI/ANGYAL:

Bár az imát és a segítséget többre tartod,
valamikor mesélni is akarsz róluk,
és megfordul a hétköznapijaid aránya.
Megjelenik a négydimenziós szó, a világ hangba, írásba, képekbe hívása,
az alkotás alatti hosszabb és hosszabb csendekből jövő tér, idő, mozdulat,
és bennük a gondolat, a mondhatóság hosszú dominósora,
melyben mindenik kőnek állnia kell.
A hétköznapiok telt-, és szünetpillanataiban
mosolyog a kitáguló egész.
Csendjében még inkább látható
a finoman beálló arány.

NŐ/ANGYAL/FÉRFI/ANGYAL:

Nekem is rá kell olykor éreznem,
Hogy ki vagyok – az angyal sem érzi mindig, hogy ki ő,
miért áll ott a kőboltozatnál,
miért nincsenek hátsó gondolatai.
Annyit figyel a bajbajutottakat, hogy belefeledkeznek a segítségbe,
pedig ott a képlet egyszerűbb, adni és adni
abból, ami soha nem fogy el, és
mennyire más, ha úgy képzeld,
hogy adni és kapni is szükségeltetik,
ugyanonnan, ugyanazon a szinten,
mint szerelemben, a kegyetlen
földi szerelemben.

NŐ/ANGYAL/FÉRFI/ANGYAL:

Valának egyéb férfiak
és egyéb asszonyok, a kik ezeket másképp mondák,
de nem hívünk nekik,
és ettől még nagyobb válságba esénk,
és fokozódá az összeomlás, az összeroppanás
fénye, és sötétje,
míg egy nap az ima megszólalkozék
bennünk, és azt mondá:
finomabb a kapu mintsem
gondolátok vala,
és a szemléléssel be
juthatnátok még ezen is,

megérintve egymást
az érintés pontja
röpít is tova,
ha belebújik ki-ki a
maga teljes jelenével,
belelazul a közös pontba,
és ezzé az érintés finom
felületévé váltok
az érintés mindkét oldalává
úgy mint itt a létben,
a lét mindkét oldalává
angyalokká és emberekké
akik széttekintenek
és meglátják egymást
és egymásnak
mondják az imát,
mert egymás lelkébe behangzó
imáink
hangosabban szólnak
minket
az egekben is.

NŐ/ANGYAL/FÉRFI/ANGYAL:

„ordít”
„kapkodva lélegez”
„kiüvölt a fájdalom a testből”
„el akarja hagyni a fájdalom a testet”
„engedjete”
„nehéz csend”
„üres szomorúság”
„nem láttam meg”
„hétköznapiokban sem láttam meg”
„hát akkor hogyan a túlvilág küszöbén”
„én vagyok a nincsen”
„kinti gondolatok”
„másokról gondolatok”
„lent tartó gondolatok”
„kifárasztó gondolatok”
de addig
de addig

NŐ/ANGYAL/FÉRFI/ANGYAL:

A csomópontból visszapörgetve
a rengetegből összetalálkozó néhány szálat,
most sem könnyebb látni a lejtőn beindultakat, a gyorsulásuk,

az egymást keresésük adta vonzalmukat.
Én akkor csak fájni tudtam, hogy egyedül maradtam
a test nyelve nem volt elég, egyre inkább eltávolodtam magamtól,
a segítség nyelve nem volt elég, ki-ki a maga foglalatosságával gyötörte magát,
töltötte idejét, míg belőlem fogyott az élet, fogyott a vér
órákon, napokon, heteken át, újra és újra ismétlődve
a megosztottak nyelve nem volt elég, minél hamarabb rájönni arra ami
cserével, változással áldott – de hiába vártam, kétségbeesetten kerestem,
kétségbeesetten pótoltam mulasztásaimat
kétségbeesetten megengedhettem magamnak
hogy hallgassam csendes imáidat,
mert valamibe oly nagyon beragadtam, hogy elvesztődött
a távlat, és nekem el kell hozni a következő szót,
nekem, a nőnek, meg kell sejteni, fel lehet próbálni
a kívánt formákat még az előtt, hogy látni, fogni lehetne a formáját,
nekem be kell lépni a tágasabb szobába úgy, hogy még a tudat kint marad,
de amikor visszalép a test ebből a térből, erő áraszt el, szeretet áraszt el
megtettem önmagam nélkül, és így eggyé tudsz válni
vele, eggyé a szeretettel.
És amíg itt vagyok, Feléje fordulok, és utána Feléd is fordulnom kell.
Te hogy gondolod?

NŐ/ANGYAL/FÉRFI/ANGYAL:

(kézben tükör, szemben)

Zi-za-zo-ze-zu

Mo-ma-me-mi-mu

La-le-lo-li-lu

Te-to-ti-tu-ta

NŐ/ANGYAL/FÉRFI/ANGYAL:

Kegyetlen dolog, ha úgy gondolod, hogy
folyamatosan adni és kapni kell,
adni és kapni kell, és nem lehet nagyon
hosszú ideig csak adni vagy csak kapni,
hihetjük, hogy égis ér szerelmünk,
és magába szívja a határtalant,
és bár oda visz, és oda el is juttathat minket,
a két szerelem nem tud ugyanaz lenni.

NŐ/ANGYAL/FÉRFI/ANGYAL:

Ha szerelmem, téged, égiként szeretlek:
ápolni tudlak, kísérni,
szolgálni, de a földi szerelem kegyetlenebb ősvizony,
folyamatosan adni és kapni kér, még ha
a legfinomabbat is.

Ha anyukád lennék, akkor most azt mondanám,
hogy ne felejs el bármiként, bármikor
a másik elejébe menni, éreztetni, hogy igazán,
szabadon kíváncsi vagy rá,
könnyítsetek egymásnak azáltal,
hogy a másik elejébe mentek,
kérdézzétek és meséljétek nekik magatokról
és akkor a leginkább, amikor kint vagy belül
leromlanak az állapotok,
amikor pusztul a föld, pusztul a test vagy lélek,
és tehetetlennek érzitek magatokat benne.
Mert mi pusztítjuk azt, és a tett és következmény
között oly erős a lefelé pörgés, hogy
nem lehet kiszállni belőle.
Leginkább akkor, mikor pusztul a test, romlik a beszéd,
a szív, az agy,
és tehetetlennek érzitek magatokat,
forduljatok egymás felé, forduljatok egymás
közös metszetébe, közös beazonosulásba.
Akkor is induljatok a másik elé, várjátok, fogadjátok
mint messiást, mert az éberség kibéleli a testet,
kibéleli a világot felcsillanó tekintettel,
felcsillanó lendülettel – de ehhez mélyen benned
ott kell legyen az, hogy megértél szeretni,
adni és kapni, a másik elejébe menni
hogy bármi jöjjön is, ebben a kegyetlen viszonyban
adni és fogadni lehessen a figyelmet,
szegényen, gazdagon, egészségesen
lerokkantan, okosan és buján,
ebben a kegyetlen viszonyban, mely lett legyen
kapu a teljességre, de a teljességből nem lehet
ugyanazzal majd ugyanoda visszatérni,
a teljességet nem tudod egyszerre
magaddal történetetni, csak akkor ha nincs más
csak a teljesség, és ekkor
Kezébe helyezem lelkem:
jól van, úgy legyen,
meg-ad-om, át-ado-m magam.
Nekem.

NŐ/ANGYAL/FÉRFI/ANGYAL:

*(akadozva, nagyon töredezőve beszél, megkínlódva minden egyes szódarabért,
inkább szuggerálva, mint kimondva a mondottakat)*

mmm [magára mutat], sss [hogy neki ezzel a testtel vannak gondjai]

Anny...a teecest [hogy amíg ily nehezen működik a láb, a kéz, a beszéd]
[hogy foglalkozni kell vele] addig nehéz mással [hogy aggodalmi vannak
ezen funkciók újra megszerzése felől]
[de talán pont ezen testi gyötrelmeknek köszönhetően]
[figyelni kell a testet]
[észre kell venni az anyagot]
[az anyag csodáját]
[az anyag, a test, a szó szent csoda] a láb... láb..., a kéz... kéz...
a szó... szó...
és ide a testbe bújt... a minden a mindennek a lehetősége
a mindennek az elromolhatósága
a mindennek a kifosztása
a folyamatos zsákmányszerzés
ide az agyba bújt bele a társadalom
minden egyes nincse
-és addig hadakoztam a kintivel,
míg belül veletek ugyanazt csinálom

[és milyen a kinti világ?]
[minden emberi érték megkérdőjeleződik]
[minden érték elvesztődik]
[nemcsak belülről] [megromlasztottuk a levegőt, a földet]
[kicsavartuk a természettel saját nyakunk]
[mindenünket ellehetetlenítettük]
[és jön a big bang, a nagy bumm]
[bekötött szemmel lökjük magunkat bele,
mi, egymáshoz kötözött vakok, buták, érzéketlenek]
[és mit lehet csinálni?]
[nem akarom gyűlölni az embereket]
[nem akarok a sok tudással rettegni a holnapot]
[fel akarok készülni rá]
[felkészülhetek úgy, hogy minél többet tudok arról mi tönkre megy?]
[hogy minél többet tudok arról, hogy az érték, hol tart a megalázottságában?]
[vagy átnézünk, mert átlátunk az egészen]
[tudattalanul és nem tudattalanul ignoráljuk ami történik, mert a lehető jóban
jól érezzük magunk]
[és e jó érzésre figyelünk, akkor is, amikor a baj történik]
[Isten tiszta lelkére,
áldására, szeretetére]
[és te erre a magány és a lassúság művészetével készülsz fel, hogy ölelés legyen az ölelés, lélegzés a
lélegzés, és meleg a meleg, és pillanatban a jelen, nem
hajsza a majdani eredmények után,
ki lehet azt dobni az ablakon, vissza lehet dobni a kapu elé]

NŐ/ANGYAL/FÉRFI/ANGYAL:

A tudás, amint csak a szerelem nélkül az élet lehetetlen.
Szóval törődnünk kell azzal, amit tudunk.
Óriási mennyiségű anyagi tudást gyűjtöttünk össze,
de ez a korszak most közeledik a végéhez.
A tudás meglepően szorosan kapcsolódik az energiához.
Jelenleg egy súlyos energiaválságban vagyunk, ami tudásválsággá vált.
Más szóval: a tudomány hitének vége.
Lehetetlen nyugalomban tovább növelni ismereteinket,
míg a fel nem halmozottak óvó intéseire, kincseire nem figyelünk,
már a meglévő tudás megtartása is
lehetetlen kihívás.

NŐ/ANGYAL/FÉRFI/ANGYAL::

(kézben tükkör, felfelé billentve)

[Ó tudással teljes létóceán!

Ó, ki határtalan fényeddel
mindezt átvilágítod!

Légy te a Nap, melytől
agyunk, szívünk, ágyékunk
lótusz virágába virul!]

NŐ/ANGYAL/FÉRFI/ANGYAL:

Tudod, hogy régen vonz az elcsendesedés, az ima,
anélkül, hogy tudtam volna, hogy tegnap megint megajándékoz
sokkal többel, mint reméltem,
valami belülről finoman lead hívó jeleket,
mindenféle irányból tulajdonképpen ugyanaz szól
csak másként,
és hirtelen a dráma, amit nézel, rájössz nevedben
neked íródott, és feltör egy hatalmas öröm
hogyan van még neked szóló teljes élet, van még, amihez
közöd lehet,
és ebben lényed ismét Lényéből táplálkozhat,
bármi felé fordulva a megnyilatkozás szava
füled, szíved dobhártyáján
még az agyban is, ahová ekként
máshová mennek és máshonnan jönnek
az impulzusok, gondolatok.

NŐ/ANGYAL/FÉRFI/ANGYAL:

Csak egy arra érett helyzet jut válságba,
és mit tehetünk? alig hogy megtörténik egyik,
megérkezik a következő,
ha sértettségeink mankóit magunkhoz vesszük
még több akadályba ütközünk,

mert a megtett út összesűríti félrecsúszott képeit
ám az élet nálunk sokkal kegyesebb, mintsem ismételtetni akarna
az élet a csodát: a változást akarja,
hogy a szív mélyén melengetett álom valóra váljon
magára és társra is találjon az álom, erőre,
egyértelműsége felderülve a korról,
ráragyogva az utánunk jövőkre!

NŐ/ANGYAL/FÉRFI/ANGYAL:

Ha nem lépek tovább, ridegebbé teszem magam, az ingadozás a szeretet és a
sebzettség állapota között kicsavarja szememből, szívemből a sugárzást,
sötétbe kerülök, hideg lesz, és lemerevedve mozgatom a velem levőket
olyan erős illúziót gyártok, hogy napról napra nehéz percekkel lassan történik az idő,
oda tolja a sors kerekét, hogy kiábrándultan rettegjem halálom, halálot
vagy maradhatok egyedül, visszahúzódva a fanyar gyümölcsű fák alatt
és igen, kevés az igazi szeretet, ha emberek között kipörögve keresem –
Úrnőm lámpását ez nem is gyújtja meg, elfújja örök fényét
sötétbe zuhasztom a lelket, ahol megtalálja a hibákat, a hibásokat,
és jogosnak véltem eltántorodok tőletek, drága emberek!

NŐ/ANGYAL/FÉRFI/ANGYAL:

De most én örömmel akarom mesélni, hogy mily hatalmas a szeretet,
hogy az egymás iránti vonzalom kapu: tágas, gyönyörű kapu
egy finoman, lassan történő magunkra,
hol érzékelhetővé válik a látás, hallás, szaglás, ízlelés, tapintás, gondolkodás
az ölelés lassú mozgása, melyek már nem csak mi vagyunk,
hanem mindenki és a mindenség,
és mindez azért történhet a dolgok lelassításával, hogy feloldódjon a cél,
felszívódjon az út múltja és jövője, mert tágasabb nincsen, mint a jelen.

NŐ/ANGYAL/FÉRFI/ANGYAL:

Milyen a kinti világ?
Ez a sok tapasztalat,
minek változásaival együtt: vagyok,
minek csak követésével együtt lehetek,
és ezek a történések megengedik,
hogy észrevevő halandóként: legyek
de én most már nem akarom
a tudat megnyilvánulásait
észrevenni,
úgy véltem, hogy “én” ábrándozom, gondolkozom, tervezek, észlelek,
szeretek, hittem, hogy van egy személy
aki a gyerekkorától fogva él és gondolkozik,
és érez, de igazából nincs is ez a személy,
helyette csupán folyamatosan egymást követő

tudati megnyilvánulás van, és
amíg bírja a test, próbálom az egészet
egy történetként
elképzelni,
történőkként megfigyelni,
de üres a magja mindeniknek
és ez az üresség
épp a csoda
épp a gyönyörű
ami oly sok szabadságot ad.

NŐ/ANGYAL/FÉRFI/ANGYAL:

“vágy a megmozdulásra, vágy a megmozdulásra”

“emelkedés, emelkedés”

“mozgás, mozgás”

“emelkedés, emelkedés”

“mozgás, mozgás”

“érintés, érintés”.

“felemelkedés, felemelkedés”

“állás, állás”

“látás, nézés.”

„a lábfej emelkedik”

„előrelendül”

„lerakás”.

“súlyos esés”

“felemelkedés, lerakás”.

“felemelkedés, tolás, lerakás”.

“jobb lépés, bal lépés”

“felemelkedés, lerakás”

“leülni akarás, leülni akarás”

„szólni akarás”

„érezkenni akarás”

„megérteni akarás”

„feloldani akarás”

„testem tested”

„lábam tested”

„karom tested”

„szájam tested”

„szólalás tested”

„mesélés tested”

„lélegzés tested”

„ittlét tested”

„csak tested”

„mozgatom”

„gyúrom”
„bel- és külvilágod”
„a mesélés kérdés”
„történet nélkül”

NŐ/ANGYAL/FÉRFI/ANGYAL:

A szeretet nem enged elmerülni
az önsajnálata,
ha igazán szeretsz minket,
akkor te most boldog ember vagy,
teljes életet élsz
törve, megtörötten is
születésed és halálod
bármely dátuma között.
És mindenütt meglátod
mindörökkön örökké meghalod
az angyalok szavát
és változol,
változol,
és benne érzed az
Élet lüktetését
melyet
a szeretet szíve dobbant
és ezen a szíven és fényén
kívül nincs semmi más!
Most is csak ebből áll
a hetedhétvilág.

NŐ/ANGYAL/FÉRFI/ANGYAL:

1.

1.

A hétnek első napján pedig az jó reggel, a mikor még sötétes vala, emberkő esett az ajtó elé. Nem tudván továbbmenni, kövülni kezdé az agy, a szív. Csak a torok hangja vala még. Kiáltó, maga elé mormoló kő vala, melyet nem hallott meg senki. Soba.

2.

Megmozdula ekkor senki és semmi. Akiket szeret vala, nem hallanak, mély álomba merülvén lélegeznek a földrészen egészen más oldalán. Teste nehezülni, érzéketlenül kezd, a lélek távozóban, és nem tudja, hová. Nem fáj semmi. Tehetetlen a kő.

3.

Felkelvén ágyából, kiméne szobájából, elsétála ajtaja előtt délben testvére, és hallván a kő mormolását, lemené reggelizni a konyhába. A kő dalola még tovább, ő értette csak, hogy mit.

4.

Rá egy órára furának találá testvére, hogy miért maradozik el oly soká. Bár mormolását nem érté, hallá, mintha haranghangozás vala. Felmené ajtaja elé, megpöccinteni próbálá, de kinyitni sem sikerüle. Gondolá, öltözködik vala szép ünnepi leplekebe, és mindazáltal nem megy be vala.

5.

Egy idő múlva dübörögni kezdte a szív, sejteni, megint ajtóhoz megy vala, és felfogá, hogy az emberkövet el kell görgetnie. Segítségért szóla, és megérkezvén a mentő angyalok, együtt futnak vala fel a lépcsőn mindahárman, de a testvér előbb juta az ajtó benyomásához.

6.

Sodorva, lökdösve koponyakövének, bal oldalának bőrét a szőnyeg és ajtó alsó rése között, megjöve azután egyik mentő angyal másodiknak nyomban utána, és beméne: és látá:, hogy a lepedő nedves, hogy a kő még test, és ficáncolódik, mint partra kivetett hal.

7.

És rubái, a mely tegnap az ő testén vala, nem együtt van a lepedőkkel, hanem külön összegöngyöltve egy helyen.

8.

Akkor aztán beméne a testvér felesége is, és látá, és ő is felismeré vala.

9.

Hogy hordágyon le kell vinni a lépcsőn, el a fehér házba, és fel kell támadnia majd újból az halálból.

10.

Intézkede a nő, hogy szólni kell az övéinek. Jöjjenek.

11.

Virágai pedig messze állnak vala, a szívükben sírva. A míg azonban belül siránkoznak, felé indulának vala;

12.

Megérkezvén, egyik fejtől, másik lábtól oda álla vala, a hol a kőtest feküdt vala. Balra pillogatva nézett. Nem rángatódzott már. Sírni, szólni nem tudott vala. De mondani akart.

13.

És mondának azok néki: itt vagyunk, és szeretiünk téged. Minden jól van. Imádkozunk.

14.

És mikor ezeket mondták, hátra fordulának, és láták ott állani a kőbordó angyalokat.

15.

Az kő pedig azt gondolván, hogy a kertészek azok, monda néki szívében, nem szavakkal szólván: Uram, mondd meg nékik, hogy akiket meghívtam magamhoz, ne jöjjenek, mert most nem tudom fogadni.

16.

Miközben monda a körülállóknak az orvos: nagyon sajnálom, súlyos, ha távozni akar, el kell engedni.

17.

De ő folyton ismétlé magában a kertészeknek: Ne illessetek még engem; mert nem mentem még fel az én Atyámhoz; hanem menj az én atyámfiához és tudasd velük: nem láttam senkit, eleddig magamnál voltam, értemlátom, hogy mit beszéltek, még akkor is, ha kő vagyok.

18.

Elmenének virágai, megkérvén sokakat, hogy imádkozzanak a szeretet nyelvén, mert most még inkább velünk és bennünk van. És mikor odamenének, hol a kő elgörgetett, ott ála két angyal és mondá: nem vittük el, mert nem láta meg vala minket.

19.

Mikor azért estve vala, azokon a napokon, a hétnek első, második, harmadik... sokadik napján, és mikor az ajtók zárva valának, a hol egybegyűltek vala a gondok, eljöve és megállá a középén, és mondá nékik: Békeesség, kitarítás néktek! Hosszú és rövid az út!

20.

És ezt mondván, megnézik néki jobb kezét és oldalát, és várakozni kezdtek arra, hogy a fájdalom üvöltése mellett megjelenjen az első lehellet-hang, melyet ő tudatosan visszalélegez.

21.

(énekhang hallatszik, majd csend)